

Sygn. akt II KO 5/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski

SSN Andrzej Ryński (sprawozdawca)

na posiedzeniu w dniu 19 lutego 2014 r.

w sprawie **W. M.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu wniosku Sądu Rejonowego w S. zamieszczonego w

postanowieniu z dnia 9 października 2013 r.,

w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w
C.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S., wskazanym postanowieniem, na podstawie art. 37 k.p.k. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy oskarżonego W. M. do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu podkreślił, że stan zdrowia oskarżonego wykazany opiniami biegłych: kardiologa, neurologa i psychiatry nie pozwala na jego udział w rozprawie w sądzie miejscowo właściwym, natomiast według biegłych

istnieją realne możliwości rozpoznania tej sprawy przez Sąd Rejonowy w C., który usytuowany jest w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonego. W konsekwencji wnioskujący Sąd przyjął, że dobro wymiaru sprawiedliwości warunkowane potrzebą doprowadzenia do przeprowadzenia procesu, który okazuje się być mało realny bez odejścia od zasady właściwości miejscowej sądu, uzasadnia przekazanie sprawy W. M. innemu sądowi równorzędnemu, mającemu siedzibę w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w S. zasługuje na uwzględnienie.

Trzeba przypomnieć, że korzystanie z właściwości delegacyjnej w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) w sytuacji, gdy zostanie wykazane przez sąd inicjujący to postępowanie, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga takiego postąpienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., III KO 102/12, LEX nr 1231575). Sąd Rejonowy uczynił zadość wskazanemu standardowi i w sposób wystarczający wykazał istnienie okoliczności, mieszczących się w pojęciu „dobro wymiaru sprawiedliwości” użytym w dyspozycji art. 37 k.p.k., które w tym konkretnym przypadku wyczerpuje stan zdrowia oskarżonego uniemożliwiający prowadzenie rozprawy w sądzie miejscowo właściwym (zob. postanowienia SN: z dnia 12 sierpnia 2008 r., sygn. II KO 50/08, OSNwSK 2008/1/1625, z dnia 21 lipca 2011 r., III KO 51/11, LEX nr 860626). Właśnie z powodu stanu zdrowia oskarżonego, który trafnie uznano za długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą prowadzenie postępowania karnego, było ono zawieszono od dnia 29 października 2008 r. do dnia 9 października 2013 r.

Z opinii neurologicznej sporządzonej w dniu 15 maja 2013 r., wynika, iż u oskarżonego stwierdzono szereg schorzeń, w tym: zespół psychoorganiczny, padaczkę pourazową, chorobę zwyrodnieniową serca i nadciśnienie tętnicze. W związku z tym biegły uznał, że obecny stan zdrowia oskarżonego zezwala na udział w postępowaniu sądowym, które toczyłoby się w bliskiej odległości od jego miejsca zamieszkania (k.2651). Podobnej treści opinię złożyła w dniu 10 września 2013 r. biegła psycholog (k. 2661- 2664). Wskazane opinie korespondują z opinią

kardiologiczną wydaną w dniu 26 marca 2013 r. (k.2624). Należy wskazać, że stwierdzone u oskarżonego schorzenia mają charakter przewlekły i nie rokują rychłego ich ustąpienia. W konsekwencji uniemożliwiają one stawiennictwo oskarżonego w sądzie miejscowo właściwym. W tej sytuacji przeprowadzenie procesu możliwe jest jedynie w sądzie rejonowym znajdującym się w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonego, tj. w C.

Te okoliczności faktyczne uzasadniały zastosowanie instytucji właściwości z delegacji określonej w art. 37 k.p.k. i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w C., albowiem tylko w takim wypadku możliwe jest rozpoznanie tej sprawy, której czas trwania na etapie postępowania jurysdykcyjnego wydaje się przekraczać termin określony art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k.

Mając to wszystko na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.